Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Oracvla Magica Zoroastris

Opsopäus, Johannes

Parisiis, M.D.XCIX.

Plethonis expositio eorvm qvae videntvr [...]

urn:nbn:de:bsz:31-248481

Visual Library

PLETHONIS EXPOSITIO EORVM QVÆ VIDENTVR OBSCVRIORA IN HIS oraculis.

Exquire animæ viam.] *Magi qui Zoroastrem sectantur, censent, vt & alij multi, animam humanam immortalem de alto descendere, mortali huic corpori inseruituram, hoc est ad aliquod tempus operam suam ipsi accommodaturam, & ipsum viuum effecturam ornaturamque pro virili parte; mox eandem hinc retro vnde profecta est sese recipere. Cum autē plures sint ibi sedes animæ, & alia quidem circumlucens, vndique tenebrosa alia, nōnullæ quæ sunt inter illas mediæ, partim lucis, partim tenebrarum participes; ab ea certe quæ omnino lucida est, animam in hoc corpus delapsam, si bene operam suam corpori accommodauerit, in eundem rursus locum recurrere: sin male, in sedes hac deteriores hinc se recipere, pro ratione eorum quæ in vita fecerit. Ad hæc igitur dicit oraculum,* Exquire tu animæ meatum, *id est viam quam tibi anima fluxit:* vnde aut qua ratione, *vitæ nimirum:* huic corpori opera nauata, in eundem locum a quo defluxisti, excitabis,

eundem

ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ λογίοις τούτοις ἀσαφέστερον εἰρημένων.

Δίζεο σὺ ψυχῆς ὀχετόν.] Οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι νομίζουσιν, ὥσπερ καὶ ἄλλοι συχνοὶ, τὴν ψυχὴν τὴν ἀνθρωπίνην, ἀθάνατον οὖσαν, ἀΐδιόν τε καὶ ἀεὶ, τῷ σώματι τῷδε σώματι ἐπιβιοῦσαν, ἤτοι ὅπόσον τινὰ χρόνον ἐργασομένην αὐτῷ, καὶ ζωοποιόν τε καὶ κοσμοῦσαν ἐκ τῶν δυνατῶν, καὶ αὖθις ἐνθένδε ἐκβαίνειν ἀποχωρεῖν. πλείονα δὲ ἐκβαίνειν τῆς ψυχῆς χώρων, καὶ τὸν μὲν ἀμφιφανῆς, τὸν δὲ ἀμφικνεφῆς, τῶν δὲ πίνων μεταξὺ τούτων, ἑτεροφαῆ τε δὴ καὶ ἑτεροκνεφῆ· ἀπό γε τοῦ ἀμφιφανοῦς ποτὲ ἐς τόδε τὸ σῶμα κατερρυήκειαν τὴν ψυχὴν, καλῶς μὲν ἐπιβιοῦσαν, ἐς τὴν αὐτὸν χῶρον αὖθις ἀναβήσεσθαι· μὴ καλῶς δὲ, ἐς τοὺς τούτου χείρους ἐνθένδε ἀποχωρεῖν, κατὰ λόγον τῶν αὐτῇ βεβιωμένων. τοιοῦτοι οὖν ταῦτα λέγει ὁ λόγος, ζήτει σὺ τὸν τῆς ψυχῆς ὀχετὸν, ἤτοι τὴν ὁδὸν, ἣν σοι ἡ ψυχὴ ἐρρύη ὅθεν, ἢ τίνι τάξει, ὃν βίον δηλαδὴ τῷδε τῷ σώματι ἐπιβιοῦσας, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τάξιν, ἀφ' ἧς ἐρρύης, ἀ-

ναφήσεις, τὸν αὐτὸν δηλαδὴ ὀχετὸν τῆς ψυχῆς, ἐνώσας τῷ ἱερῷ λόγῳ καὶ ἔργῳ. ἱερὸν μὲν οὖν λόγον τὸν περὶ τῆς θεοσεβείας φησίν· ἔργον δὲ τὸν τελετῶν. λέγει οὖν ὁ λόγον, ὅτι πρὸς τῷ περὶ τῆς θεοσεβείας λόγῳ, καὶ τῇ τελετῇ χρῷ, πρὸς τὸν τῆς ψυχῆς ταύτῃ ἀναγωγῶν.

Μὴ ὑπὸ κάτω νεύσεις.] Κρημνὸν τὸν εἰς φθορὰν φησι καὶ κακίαν καὶ κακοδαιμονίαν ὑποφορὰν· γῆν δὲ ὁ γεώδες καὶ θνητὸν σῶμα. γῆ μὲν γὰρ καὶ γεωνὶ τὸν θνητὸν φύσιν· πυεὶ δὲ τὴν θεῖαν, τὰ λόγια ταῦτα ὡς τὰ πολλὰ σημαίνει. ἐπιπάπορον δὲ βαθμίδα φησὶ τὴν ὑπὸ τῶν πλανήτων εἱμαρμένην, ὑφ' ὧν καὶ δεινῶν τινα ἱδρῶσθαι καὶ ἀπόφυγεν ἀνάγκῃ. λέγει οὖν ὁ λόγον, μὴ κάτω πρὸς ὁ θνητὸν δὴ σῶμα ἀποκλίνῃς, ὁ τῇ ἀπὸ τῶν πλανήτων μόνῃ ὡς τὰ πολλὰ ὑποπίπτον εἱμαρμένῃ, τῶν ὑπὲρ ἐφ' ἡμῖν μᾶλλον ἐστί. κακοδαιμονήσεις γὰρ, εἰ πρὸς τοῦτο ὅλος ἀποκλίνῃς, ἀτυχῶν, καὶ τῆς βουλήσεως ὑπὸ τῆς ἐς αὐτὸ πεπρωμένης ἀνάγκης ἐκάστοτε ἐκπίπτων.

Σὸν γὰρ ἀλκὸν] Τὸ τῆς σῆς ἀλκὸν ψυχῆς, ὁ θνητὸν δὴ τοῦτο σῶμα, ὕλαι καὶ κοιλάδαι οἰκήσουσιν.

Μὴ

eundem videlicet animæ ductum, coniungens & opus sacris verbis. Sacrosanctũ igitur verbum hoc loco intelligit, quod fit de pietate: opus vero, sacrificium. Dicit itaque oraculum, ad hanc animi erectionem vtendum esse vna cum sermone qui fit de cultudiuino, etiam sacris mysterijs.

Neque deorsum vergas.] *Præcipitium vocat eam delationem quæ fit in corruptionem, vitiũ & miseriam: terram vero, terrenum & mortale corpus. Per terram enim siue tellurem, mortalem naturam intelligit, sicut & per ignem vbique hæc oracula diuinam significant. At vero locum septem meatibus præditum vocant fatum ex planetis pendens, subter quod horrendam quandam sitam esse & immutabilem necessitatẽ. Quare monet oraculum, ne deorsum ad caducum corpus teipsum declines, quod cum frequenter subiaceat soli fato prouenienti a septem planetis, ijs ascribi commode potest, quæ nostro arbitratui subdita sunt. Et certe quidem futurus es infelix, si ad hoc corpus totus delabaris, aduersa vtens fortuna, assidueque excidens optatis propter destinatam ipsi corpori necessitatem.*

Tuum enim vas.] *Animæ tuæ vas, hoc est caducum vtique hoc corpus, vermes & omnis generis viles bestiæ habitabunt.*

Ne fatum augeas] *Ne nitaris tuum fatum amplificare, hoc est maius efficere quam quod tibi traditum est: neque enim poteris.*

Neq; enim a præfectura summi Dei] *Neque enim a paterno, hoc est summi Dei imperio, procedit quidpiam imperfectum, vt tu etiam ipse possis id consummare: illinc quippe perfecta omnia prodire vel inde colligere licet, quod tendant & spectent ad vniuersi perfectionem.*

At vero non admittit] *Paternus animus, alter videlicet Deus, animæque item sedulus opifex, voluntatem illius non admittit vsque dum excusserit obliuionem quam ex huius corporis nexu contraxit: edideritque aliquod verbum, complexave animo fuerit quendam sermonem, cum memoria paterni diuini symboli cõiunctum. Hoc autem esse dicendum est honestæ consectationis præceptum, cuius memorem animam, hoc modo iam etiam suo opifici maxime probari.*

Properandum tibi est] *Lumen splendorque Patris locus is est animæ qui collustratus circumfususque splendore habetur, vnde anima plurima mente induta, huc est demissa. Quare ad ipsum lumen properare rursus oportet.*

Ipsos terra deflet] *Qui ad illud ipsum lumen, vnde*

Μὴ σύγ' αὔξανε.] Μὴ σὺ πειρᾶ αὔξειν τὴν σὴν εἰμαρμένην, ἤτοι μείζω ποιεῖν τῆς δεδομένης· ἐ γὰρ οἷός τ' ἔσῃ δηλαδή.

Οὐ γὰρ ἀπὸ πατρικῆς.] Οὐ γὰρ ἀπὸ πατρικῆς ἀρχῆς, τῆς τοῦ ἀνωτάτω δηλαδὴ θεοῦ, χωρεῖ τὰ ἀτελές, δηλαδὴ ὥστ' αἴ σε καὶ δυνάσθαι ἀνελεῖν· ὁκόθεν γὰρ τέλεια ἄπεστ' αἰ χωρεῖν, τοῦ πρὸς τὴν τελειότητα τείνειν τοῦ ὅλου.

Ἀλλ' οὐκ εἰσδέχεται κείνης) Ὁ πατρικὸς νοῦς, ὁ δεύτερος δηλαδὴ θεὸς, καὶ τῆς ψυχῆς προσεχὴς δημιουργός· οὐκ εἰσδέχεται ὁ κείνης τὴν θέλησιν, μέχρις αἰ ἐξέλθῃ τῆς λήθης, ἢ οὐκ τῆς πρὸς τόδε τὸ σῶμα ἐπιπλοκῆς ἔπαθεν· καὶ λαλήσῃ τὶ ῥῆμα, ἤτοι λόγον φθεγνήσῃ τινὰ, μνήμης ἐχόμενον τοῦ πατρικοῦ θείου σιωπήματος· τοῦτο δ' εἰ) τοῦ τῆς τοῦ καλοῦ διώξεως ἀνθολοῦ, ἧς τοῦ ψυχοῦ ἀναμνησθεῖσαν ὅτως ἤδη καὶ ὦ ἑαυτῆς δημιουργῷ μάλισα ἀρέσκειν.

Χρή σε σπεύδειν) Φῶς καὶ αὐγὰς παθὸς τῇ ψυχῇ, τὸν ἀμφιφαῆ εἰ) αὐτῆς χῶρον, ἔνθεν τοῦ ψυχοῦ τὸν πολὺν νοῦν προσεβεβλημένον, ἐνθάδε καταπεμφθῆναι. πρὸς οὖν ὁ αὐτὸ φῶς χρῆναι αὖθις σπεύδειν.

Αὐτοὶ δὲ χθὼν κατεδύρεται] Τοὺς ὁ μὴ πρὸς ὁ

αὐτὸ φῶς, ὅθεν αὐτοῖς ἐπέμφθη ἡ ψυχή, σπουδάζοντας αὖθις, ἡ χθών, ἤτοι ἡ θνητὴ φύσις, κατοδύρεται, ὅτι πεμφθέντες ἐφ' ᾧ καὶ αὐτὴν κοσμῆσαι. οἱ δὲ τοιοῦτοι μὴ καὶ αὐτὴν κοσμῆσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἤχθοντο, μοχθηρῶς βεβιωκότες· τοσαῦτα δὲ δὴ καὶ τὰ τέκνα τῆς τῶν γονέων κακίας, πονηρᾶς ἀγωγῆς τῆς ὑπ' αὐτῶν τυγχάνοντα.

Ψυχῆς ἐξωστῆρες] Οἱ τῷ ψυχῷ ἐξωθοῦντες λόγοι, ἐκ τῆς κακίας δηλαδή, καὶ οὕτω δὴ ἀναπνοὴν διδόντες, ἄλυτοί εἰσιν, ἤτοι ἀχαλεπῶς τῆς τέως ἐπεχούσης αὐτοῖς λήθης ἀπολυόμενοι.

Λαμῆς ἐν λαμάσιν κοίτης] Εν ταῖς λαμάσι τῆς σῆς λαμᾶς κοίτης, ὑπάρχει ἡ τῆς ἀρετῆς πηγή, ἤτοι ἡ δυνάμις αὐτῆς· ἔνδον τε ὅλη μένουσα, καὶ ἄ ποτε τὸ παρθένον, ἤτοι τὸ ἀπαθὲς ἑαυτῆς ἀποβάλλουσα· ἀπαθὴς γὰρ καὶ ἀναπόβλητον ἐν ἡμῖν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀεὶ δυνάμιν ὑπάρχειν, κἂν ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἀποβλητὴ ᾖ. ἐν λαμοῖς δὲ τῷ τῆς ἀρείης φησὶν ὑπάρχειν δυνάμιν· διὰ τὸ ἐν δεξιοῖς τῷ ἐνέργειαν αὐτῆς βούλεσθαι τεκεῖν· κοίτῳ δὲ εἰ ἡμῶν τῆς ψυχῆς, τῷ ταῖς διαφόροις αὐτῆς ἕξεσιν ἐποικειμένῳ χώρᾳν.

Ψυχὴ ἡ μεστόπων] Η ψυχὴ ἡ ἀνθεστήκη θεόν πως ἐς ἑαυτὴ ἄγει, ἤτοι ἰσχυρᾶς ἑνώσει, τὸ ἑαυτὸ δηλαδὴ τοσ-

εχῆ

vnde ipsis missa est anima, rursus non properant, hos terra, id est mortalis natura deflet, quod cum in hoc nati essent vt hanc etiam exornarent, non solum ipsam non exornarunt, sed sibi quoque ipsis notam consciuerunt vitæ per nequitiam transactæ. immo parentum improbitas etiam ad liberos transfunditur, si praua educatione ab illis fuerit seducti.

Expultores animæ] *Rationes quæ animum expellunt, scilicet a flagitijs, eumque respirare sinunt, sunt solubiles, & obliuio quæ eas detinet, facile eximi potest.*

Sinistris in ilibus cubilis] *In latere sinistri tui cubilis inest fons virtutis, id est potentia eius, intus quidem tota manens, nec vnquam virginitatem, siue naturam ipsam affectus & corruptionis nesciam abijciens. est enim in nobis semper affectus expers nullaque ratione excutienda virtutis potentia, etiamsi eius actio desinere potest & interrumpi. In sinistris porro partibus virtutis inest potentia, quod eius functiones dextræ parti contribuuntur. Cubile autem animæ nostræ sedes est, quæ diuersis ipsius habitibus subiacet.*

Anima hominum] *Anima humana Deum ad seipsam quodammodo stringet, arctissimeque coniunget, sui videlicet assiduum vindicem & as-*

ſertorem, ei ſe pro viribus aſſimilando; nihil habens in ſe mortale: tota diuinitus inebriata eſt, hoc eſt diuinis cœleſtibusque bonis cumulatiſſime prædita. Et ſi enim mortali iſto vincta eſt corpore, de iſta tamen harmonia, hoc eſt vnione, in qua humanum ineſt corpus, gloriatur, id eſt pudore non ſuffunditur, ſed nonnihil magnifice de ſe ſentit, tãquam ipſa toti vniuerſo ſe talem exhibens in cauſa ſit, vt mortalibus cum immortalibus in homine cõiunctis, hoc modo etiam vniuerſum ad vnam quãdam harmoniam adornetur.

Quoniam anima ignis eſt) *Patris potentiã, & ipſius potentiam vi intelligendi præditam, & mentem paternam, eundem alterum Deũ hæc oracula vbique vocant longe omnium principem, nimirũ a patre & ſummo Deo progreſſum. Hoc porro oraculo monemur, illa ipſa patris potẽtia ſtudioſe animam procreatam, eandemque ignem eſſe lucidum, hoc eſt diuinam quandam eſſentiam, intelligendi facultate donatam, ac proinde ipſam immortalem permanere propter diuinitatem ſubſtantiæ: ad hæc & ſuæ ipſius vitæ eandẽ eſſe arbitrã, quam obtineat nulla æui diuturnitate conſummandam. Quæ enim eripi nobis poſſunt, horum qua ratione domini eſſe poſſimus, cum vſus quidam eorum nobis tan-*

εχῆ προσάτιω, τῇ πρὸς αὐτὸν χῇ δυνάμιν ὁμοιώσει· σόδεν ἔχουσα καθ' ἑαυτιὼ θνητόν· ὅλη θεόθεν μεμέθυσται, ἤτοι πεπλήρωται τῶν θείων καλῶν. Εἰ γὰρ καὶ τῷ θνητῷ τῷδε ἐνδέδεται, ἀλλὰ καὶ οὕτω τιὼ ἁρμονίαν, ἤτοι τὴν ἕνωσιν, ὑφ' ἣ ὁ βέλτειον ὑπάρχει σῶμα, αὐχεῖ, ἤτοι σὸκ αἰσχύνεται, ἀλλὰ καὶ φεγγός τι ἐφ' αὐτῇ· ὡς ἂν αὐτὴ οὖσα ἡ τιὼ τοιαύτιω τῷ πνευτὶ λειτουργοῦσα, ὥστε τῶν θνητῶν τοῖς ἀθανάτοις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἑνουμένων, οὕτω καὶ ὁ πνῶ ἐς μίαν τινὰ ἁρμονίαν συγκρόεσθαι.

Οτι ψυχὴ πῦρ) Γαθὲς δυνάμιν, καὶ δυνάμιν αὐτὸ νοερὰν, καὶ νοιῶ πατεικὸν, τὸν αὐτὸν δεύτερον θεὸν, τὰ λόγια τοῦτα πνεῦμα χρὸ καλεῖ· προσφτίσον τῶν ἄλλων πνεύτων σὸκ τὸ παθὲς καὶ ἀνωτάτω θεὸ προελθυθόπα. λέγει οὖν, ὅτι ὁ παθὲς τοῦτη τῇ δυνάμει προσεχῶς δηλαδὴ, δεδημιουργημένη ἡ ψυχὴ πῦρ οὖσα φαεινὸν, ἤτοι θεία τις οὐσία καὶ νοερὰ, μεθέξει τὲ ἀθανάτος δεῖ τιὼ θεότητα τῆς οὐσίας, καὶ δεσπότις ἐστὶ ζωῆς, δηλαδὴ τῆς ἑαυτῆς, ἅτε σὸκ ἀποβλητὸν ἔχουσα ὁ ζιῶ. ἃ μὲν γὰρ ἂν ἀποβλητὰ ἔχομεν, τούτων οὐδὲ ἂν δεσπόται που εἴημεν, χρῆσις δὲ ἄν τις

μόνη ἡμῖν διδοῖτο αὐτῶν· ἃ δὴ αὖ μὴ ἀποβλητὰ, καὶ ἂν δεσπόται τούτων εἴημεν. καὶ ἴσως ὃ δὴ ἡ ψυχὴ, κτῆ τῷ ἑαυτῆς δηλονότι αἰδεῖότητα, πολλὰ πληρώματα τῶν τῆ κόσμου κόλπων, ἤτοι τῶν διαφόρων ἑαυτῆς ἐν τῷ κόσμῳ χώρων, ὧν πρὸς λόγον τῶν τῇδε αὐτῇ βεβιωμένων ἑκάστοτε τυγχάνει.

Ζήτησον πρόδειξον.] Τὸν ἀμφιφανῆ τῆς ψυχῆς χῶρον.

Μὴ πνεῦμα μολυνῆς] Οἱ πρεῖ τε Πυθαγόραι καὶ Πλάτωνα σοφοὶ τῷ ψυχῷ ἅ πρώτη τινὰ χωρισὴν οὐσίαν πρωτὸς σώματος νομίζοισιν, οὐ μὴν δὴ, οὐ δὴ αὖ πρώτη ἀχώριστον· ἀλλὰ τῇ μὴν χωρισὴν, τῇ δὴ ἀχώριστον· τῇ μὴν δυνάμει δήπου ἀεὶ χωρισὴν, τῷ δὴ ἔργῳ ἀεὶ ἀχώριστον πεφύκοι. τρίτον γὰρ οἶμαι ὃ σύμπαν εἰδῶν πέφυκεν γένος, ὃ μὴν πρώτη χωριστὸν ὕλης, τοῖς νοῖς δὴ τοῖς ὑπουρανίοις· ὃ δὴ ἀχώριστον πρώτη, ἅ τήν γε οὐσίαν καθ' ἑαυτὴν ὑφεστηκυῖαν ἔχει, ἀλλὰ τῆς ὕλης δὴ ἐξημμένην, καὶ κείνῃ ὥς τε φύσεως σκεδαστῷ λυομένῃ ποτὲ συσκεδαννύμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον· καὶ τοῦτ' ἔστι) ὃ ἄλογον δὴ εἶδος σύμπαν· τρίτον δὲ μεταξὺ τούτοιν εἶδος, τὴν ψυχὴν πέφυκεν τὴν λογικήν· τὴν μὴν νοῦν τὴν ὑπουρανίων διαφέρουσαν ὥς ἀεὶ ὕλῃ σώματι τὴν δὴ ἄλογον

εἴδοις

bis tantum conceſſus ſit? Quæ vero nobis eripi non poſſunt, etiam domini horum ſumus. anima vero compluria orbis ſupplementa poßidet, iuxta ſuam æternitatem, id eſt diuerſa in orbe loca, quæ pro ratione anteactæ vitæ aßidue ſortitur.

Quærito paradiſum) *Locum animæ ſplendore vndique obſeptum.*

Ne ſpiritum conſpurces) *Pythagorici & Platonici animam vt non vſquequaque ab omni corpore ſeparatam haberi, ſic nec prorſus inſeparabilem ſubſtantiam exiſtimarunt: ſed partim ſeparabilem, partim inſeparabilem, potentia certe ſemper ſeparabilem, actu vero inſeparabilem ſemper eam fecere. Iidem enim ponunt tria formarum genera, vnum quod penitus a materia ſecernatur, eiuſmodi ſunt mentes illæ ſupercœleſtes: alterum quod a materia abiungi non poßit, ſubſtantiam per ſe ſubſiſtẽtem nõ habens, ſed a materia pendentem, cum qua & ipſa ob naturam mutationi obnoxiam aliquando diſſoluta, hoc genus animæ pariter diſſoluatur & pereat; & hoc genus totum rationis eſſe expers aſſerunt. Inter iſta, mediam locãt animam ratione præditam, a mentibus quidem ſupercœleſtibus eo interſtitio diuerſam, quod perpetuo agglutinata ſit materiæ: ab irrationali vero ge-*

nere, quod hæc ipsa materiæ non coniungatur, sed vice versa, materiam sibi adiunctam habeat, propriæ substantiæ & per se potentia subsistentis particeps, itemque impartilis, itidem vt mentes illæ supercœlestes, quibus etiamnum ipsis confinia quadamtenus opera edat, ijsdem quibus & illæ, studijs occupata, omnium rerũ scilicet quæ in natura sunt, etiam ad supremum vsque deum, cognitione & cõtemplatione: & propterea corruptioni non obnoxiam: animam vero quæ huiusmodi sit, cum corpore æthereo tanquam vehiculo perpetuo versari, quod illa continuo attactu ad consortium quoque immortalitatis asciscat, inanime quidẽ omnino suapte natura, sed ab anima tamen irrationabili altero animæ genere donatum (quod quidem sapientes idolum animæ rationalis nuncupant) imaginãdi vi præditũ & sensu, quod & ipsum totum per totum videat, audiat, omni deniq; sensu vigeat, & cæteris huiusmodi animæ facultatibus brutis vtatur. Ita per potißimã huius corporis vim imaginãdi, animam rationalẽ cum toto tali corpore iugiter esse contendunt: per tale vero corpus cum hoc mortali quandoque humanam animam copulari, toto illo cum toto fœtus in vtero contenti spiritu viuifico ob cognationem quandam implicato, cum id etiam

spiritus

εἴδεις, τῷ μὴ αὐλῷ τῆς ὕλης ὀζῆφθαι, ἀλλὰ τοῦ-
ναντίον, τῷ ὕλῳ ἑαυτῆς αὐ ἔχειν ὀζημμένῳ, οὐσίαν
αὐλῷ ἰδίαν ἑαυτῆς καὶ καθ' ἑαυτῷ τῇ γε δυνάμει ἔ-
χουσαν ὑφεστηκυῖαν, ἀμερῆ τε καὶ αὐλῷ κτ' τοῖς νοῖς
τοῖς ὑπουρανίοις, οἷς καὶ συνεῖη πῶς τὰ ἔργα ἀπο-
δίδωσι, τῷ αὐτῷ, ὥνωρ κἀκεῖνοι, ἐφαπτομένη καὶ
αὐλῇ, τῆς τῷ ὄντων δὴ γνώσεως καὶ θεωρίας, ἄχρι
καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτω θεοῦ· καὶ ᾧ τὸ τοῦτο ἀνώλεθρον
τοιοῦτον οὖν εἶδος οὖσαν τῷ ψυχῷ, σώματι ἀεὶ συν-
εῖναι ἀθρόῳ, οἷ ὀχήματι ἑαυτῆς, συναπαθανατίσα-
σαν καὶ αὐτὸ τῇ τοῦ σεχεῖ ἐπαφῇ, εἴ δὴ τοῦδε τοι-
οῦτον αὐλῆς ὄχημα, ἄψυχον καθ' αὐτό, ἀλλ' ἐψυχῶ-
θαι καὶ αὐτὸ, τῷ ἑτέρῳ τε καὶ ψυχῆς ἀλόγῳ εἴ-
δει (ὃ δὴ ψυχῆς λογικῆς εἴδωλον οἱ σοφοὶ καλοῦσι)
φαντασίᾳ τε δὴ κεκοσμημένον καὶ αἰσθήσει, ὅλῳ δὲ
ὅλου ὁρᾶν τί τε καὶ ἀκούειν, καὶ πᾶσαν αἴσθησιν αἰσθα-
νομένῳ, καὶ τῆς ἄλλας ταῖς τούταις ἑπομένας ψυ-
χῆς δυνάμεσιν ἀλόγοις. ᾧ μὴν οὖν τῆς κρατίστης
τοῦ τοιούτου σώματος δυνάμεως φαντασίας, τῷ ψυ-
χῷ τῷ λογικῷ ὅλῳ τῷ τοιούτῳ ἀεὶ σύνεστι
σώματι· ᾧ δ' τοιούτου σώματος τῷδέ ποτε τῷ
θνητῷ τῷ γε αἰθεσπίνῳ συγγίγνεσθαι, ὅλου ὅλῳ
τῷ τοῦ ἐμβρύου ζωτικῷ πνεύματι ᾧ συγκρύ-
αν τινα ἐπιπλεκομένου, ἅτε πνεύματός τινος καὶ

αὐτὸ ὄντος· τὰς γε μὴν δαιμονίας ψυχὰς τῇ μὴ ὑλῃ οὐ πολλῷ τῶν ἀιθεριωτέρων διαφέρειν, θνητοτέρας δὲ ὅμως ὅσας αὐτάς τε καὶ θνητοτέρεσι ὀχήμασι χρωμένας, ἀμίκτους τῇ γε θνητῇ εἰς φύσει· τὰς δὲ τῶν ἄστρων πολὺ ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν γε δαιμονίων κρείττους οὔσας, κρείττοσι καὶ ὀχήμασι χρῆσθαι, τοῖς οὕτω δὴ μέγεθος δραστικῆς δυνάμεως λαμπροῖς τούτοις σώμασι. ταύτας δὴ περὶ ψυχῆς τὰς δόξας καὶ οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου ἤτοι μάγοι φαίνονται ἔτι πρότερον χρώμενοι. ὃ τοιοῦτον οὖν τῆς ψυχῆς πνεῦμα μὴ μολυνθῆς φησὶ ὁ λόγος, μὴ δὲ βαθυνθῆς ἐπίπεδον ὄν· ἐπίπεδον αὐτὸ καλοῦν, οὐχ ὡς οὐ τεμχῆ διαστατὸν (σῶμα γὰρ) ἀλλὰ τοῦ ἄγαν αὐτοῦ λεπτότητα ἐμφαῖνον· ἐπίπεδον δὴ αὐτὸ καλεῖ. μὴ βαθυνθῆν οὖν αὐτὸ προσκέλευεται, ἤτοι μὴ παχυνθῆν, πλείονος ὕλης ἐν τῷ αὐτοῦ ὄγκῳ προσθήκη· παχυνθέσθαι δὲ ὃ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πνεῦμα, τῇ πρὸς ὃ θνητὸν σῶμα αὐτῆς ἄγαν ἀποκλίσει.

Εστι καὶ εἰδώλῳ μεικτὸς] Εἴδωλον ψυχῆς καλεῖ, ὃ ἐχόμενον τοῦ λογικοῦ ἄλογον, ὃ τοῦ ὀχήματος αὐτῆς δόξῃ πᾶσι. λέγει οὖν, ὡς ἔστι καὶ τῷ τοιούτῳ εἰδώλῳ μεικτὸς εἰς τὸν ἀμφιφανῆ χῶρον· ὃ γὰρ ἀποτίθεσθαί ποτε τοῦ ψυχικοῦ ὃ ἑαυτῆς προσεχὲς ὄχημα.

Μὴ δὲ ὃ τῆς ὕλης σκύβαλον] Ὑλης σκύβαλον, ὃ θνητὸν

ſpiritus cuiuſdam rationem habeat. Diuinas porro animas non multum ab humanis differre, nobiliores tamen eſſe, & nobilioribus vti vehiculis: & præterea non miſceri naturæ corruptibili poſſe. Syderum vero animas ipſis quoque diuinis longe præſtantiores eſſe, præſtantioribus & vehiculis vti, quæ corpora ſint amplitudine facultatis actiuæ collucẽtia. Has de anima opiniones retro quoque Zoroaſtrici Magi videtur expreßiſſe. Itaque monet oraculum ne talem animæ ſpiritum inquines, neque rem planam in profundum deprimas: (nam epipedon vocat, non quia triplici menſu non conſtet, corpus quippe eſt, ſed vt ſumma eius ſubtilitas exilitasve indicetur) neue craſſeſcere facias acceßione amplioris materiæ in ipſa mole. Craſſum quippe fieri huiuſmodi ſpiritum animæ, ſi ad mortale corpus nimis declinet.

Eſt & ſimulacro pars) *Nominat ſimulacrũ eam animæ partem, quæ cum bruta ſit & rationis expers, cum parte rationali eſt coniuncta, ab ipſius vehiculo dependens. Dicit itaque eſſe tali vmbræ partem in ſede vndequaque lucida: neq; enim vnquam animam deponere ſuum ipſius ſibi adiunctum vehiculum.*

Neque materiæ craſſamentum) *Materiæ*

quisquilias mortale corpus appellat, adhortaturque ne illud ipsum male affectũ & neglectim segniter curemus, sed eius rationẽ habeamus dũ manet ad huc in hac vita, vt integra valetudine conseruetur, quantum fieri possit, purumq; sit, & super cætera omnia cum animæ ornatu concordet.

Ne eduxeris) *Animam videlicet ex mortali corpore, vt ne quid cum migrarit, ipsi periculi creetur. Illud ipsum est, seipsam educere præter naturæ præscripta.*

Si extenderis igneam mentem) *Si mẽtem tuam diuinã ad pietatis opus erexeris, id est ad piũ & diuinum cultum, mortale istud corpus innoxium præstiteris & incolume.*

E finibus terræ) *Solent nonnunquam ijs qui initiantur sacris, apparere inter sacrificandum canina quædam spectra, specieque itidem alia prodigiose fœda. Hæc omnia ait oraculum terræ prodire ex finibus, hoc est ex terreno isto & mortali corpore, & ex congenitis ipsi brutis affectibus, nõdum a ratione abunde exornatis, & ea inania quidem esse spectra affectuũ animæ in initiato dominantiũ, nullamque naturæ solidam subsistentiã præferẽtia.*

Naturalis ratio suadet) *Natura siue naturalis ratio suadet genios sanctos, & adeo omnia quæcunque*

ὁ θνητὸν σῶμα λέγει, καὶ προσκελεύεται μηδὲ τοῦτο εἰκῇ κακῶς προσέτι πρεσβεῦειν, ἀλλὰ φυτίζειν τε καὶ περὶ αὐτοῦ, μένοντα ἔτι ἐν τῷδε τῷ βίῳ, ὅπως ὑγιαίνοι τε ἐκ τῶν δυνατῶν, καὶ καθαρὸν εἴη, καὶ τ' ἄλλα τῷ τῆς ψυχῆς κόσμῳ συμφωνοῖ.

Μὴ ἐξάξῃς] Μὴ ἐξάξῃς, τοῦ ψυχοῦ δηλαδὴ τοῦ θνητοῦ σώματος, ἵνα μὴ ἐξιοῦσα ἔχῃ τι· αὐτὸ δὴ τοῦτο, ὃ πρὸς τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς ἐαυτοῦ ἐξαγαγεῖν.

Εκτείνας πύεμνον νοῦν] Εκτείνας τὸν σὸν θρόνον νοῦν, ὅπερ ὁ τῆς εὐσεβείας ἔργον, ἤτοι τοῦ εὐσεβῆ τελετοῦ, καὶ ὁ θνητὸν σῶμα σώσεις, ὑγιεστέρον καὶ αὐτὸ δι' τῆς τελετῆς ποιήσας.

Εκ δ' ἄρα κόλπων γαίης] Εἴωθε τοῖς πολλοῖς τῶν τελουμένων φαίνεσθαι κατὰ τὰς τελετὰς κινώδη τινὰ καὶ δῆθεν ἀλλόκοτα τὰς μορφὰς φάσματα· ταῦτ' οὖν φησὶ ὁ λόγιον, ἐκ τῶν τῆς γῆς ὁρμᾶσθαι κόλπων, δηλαδὴ τοῦ γεώδους τοῦδε καὶ θνητοῦ σώματος, καὶ τῶν τούτῳ συμφύτων παθῶν ἀλόγων, ὅπερ ἐστὶ τοῦ λόγου ἐκκαθαρκεσμηνμένων, εἴδωλα τῶν τοιούτων τῆς τελουμένου ψυχῆς παθῶν, φαινόμενα ἀνυπόστατα, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀληθὲς σημαίνοντα οὐδέν.

Η φύσις πείθει] Η φύσις, ἤτοι ὁ φυσικὸς λόγος, πείθει εἰ τοὺς δαίμονας ἁγνοὺς, καὶ ἁπλοῦς πρόπτα

τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀγαθοῦ ὄντος προσεληλυθότα χρηστὰ εἶ), καὶ αὐτὰ τὰ κακῆς ὕλης βλαστήματα, ἤτοι τὰ τῆς ὕλης ἐξημμένα εἴδη. κακὴν δὲ τὴν ὕλην φησὶν, οὐ τῇ οὐσίᾳ (πῶς γὰρ ἂν καὶ εἴη τῇ οὐσίᾳ κακὴ, ἧς τὰ βλαστήματα χρηστὰ καὶ ἐσθλά;) ἀλλ' ὡς ἐσχάτην ἐν ταῖς οὐσίαις τεταγμένην καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἐπ' ἐλάχιστον μετέχουσαν, ὃ ἐλάχιστον αὐτῆς ἀγαθὸν ὡς κακῷ σημαῖνον. καὶ δὴ βούλεται ὁ λόγος, εἰ καὶ τὰ κακῆς ὕλης βλαστήματα χρηστὰ τῆς ἐσχάτης δηλαδὴ οὐσίας, πολλῷ μᾶλλον οἱ δαίμονες, οἱ καὶ ὁ τοσοῦτον αὐτῆς ὑποφαινόντες, τῷ τε λογικῷ τῆς φύσεως, καὶ ὡ πρὸς τὴν θνητὴν φύσιν ἀμίκτῳ.

Αἱ ποιναὶ] Αἱ ποιναὶ, ἤτοι αἱ κολαστικοὶ δαίμονες, ἄγκυραι τοῦ ἀνθρώπων εἰσίν· ἤτοι σωστικοὶ τῷ ἀπάγειν τῆς κακίας αὐτοὺς, τῇ ἀρετῇ ἐγκαταδοῦσαι.

Ηγείσθω ψυχῆς] Ηγείσθω τῆς σῆς ψυχῆς ὁ θεῖος βάθος· τὰ δὲ σὰ ὄμματα πτῶτα ὁμοῦ, ἤτοι τὰς σὰς γνωστικὰς δυνάμεις, ἄνω ἐκπέτασον.

Ω τολμηροτάτης] Τολμηροτάτης φύσεως τέχνασμα τὸν ἄνθρωπον καλῶ, ὅτι ὁ μεγάλοις πράγμασιν ἑαυτὸν ὑπεβάλλεν.

Πολλάκις ἐν λέξῃς μοι) Ως ἐκ τοῦ θεοῦ λέγει ὁ λόγον

quæcunque a Deo ipso per se bono proficiscuntur, frugi esse. Et ipsa quidem prauæ materiæ germina, siue formæ quæ pēdent ex materia, huiusmodi sunt. Prauam porro materiam appellat, non substantia adeo (qui enim fuerit substantia praua, cuius germina frugi sunt & bona?) sed quod nouissima inter substantias collocetur, parcissimeque omnium boni particeps sit: atque hanc boni paucitatem designat oraculum mali appellatione. Si enim id vitiosæ materiæ, hoc est extremæ substantiæ germina proba sunt, multo magis dæmones huiusmodi esse credantur, quod ordine longe sint excellētiori, vtpote natura rationis participe præditi, & naturæ corruptioni obnoxiæ impermixti.

Pœnæ) *Hoc est vltrices furiæ, stringunt homines, hoc est cohibent abducendo eos a vitio, & ad virtutem accendendo.*

Animæ profunditas imperet) *Tuæ animæ diuina altitudo primas in te vendicet, & oculos tuos pariter vniuersos, id est virtutes cognitiuas sursum versum erige.*

Tu homo machin. nat.) *Hominem præsidentis naturę machinamentum vocat, quod res arduas aggrediatur.*

Si sæpius mihi loquutus fueris) *Tanquam*

ex Deo dicit oraculum ei qui initiatur, si sæpius dixeris mihi, id est me vocaueris, videbis ipsum vbique dictum, me videlicet quem vocas. nihil enim aliud tum videbitur tibi, quam omnia fulmina, hoc est ignis huc illuc in orbe subsiliens.

Ne vocaueris imag. naturæ] *Ne quæsieris intueri imaginem naturæ, Dei videlicet exemplar per se conspicuum & visile, vt quod sub conspectum humanum non cadat. Nam quæ ijs apparet qui sacris initiantur, vt ignis, fulmina, aut si quid aliud, ea credideris esse symbola, sed nõ Dei naturã.*

Vndiq; simplici animo] *Habenas ignis qui tibi inter sacrificandum apparet, vndique ad teipsum trahe in anima simplici, candida, & a vitio maxime aliena.*

Cum videris] *Cum cõspexeris diuinũ ignem figuræ expertem, quoquouersus per mundum desultorie splendescentem, & cum venustate quadam abblandientem, eius vocem audi, quæ verißimam quandam præsefert prænotionem.*

Mens paterna] *Id est, animæ nostrę iugis opifex, notas, id est formarum intelligibiliũ imagines, animis inseuit, quibus anima freta, rerum essentias sibi rationesve conciliat.*

Percipe id qd̃ potest intellectu cõpreh.] *Cognosce*

λόγιον τῷ τελουμένῳ, ἐὰν πολλάκις λέξῃς μοι, ἤτοι καλέσῃς με, ὄψῃ πάντα χῆ αὐτὸ τὸ λεκτόν, ἐμὲ δηλαδὴ ὄν καλεῖς· οὐδὲν γὰρ ἄλλο τότε ὀφθήσεταί σοι ἢ τὰ πάντα κεραυνοὶ, πῦρ δηλαδὴ τοῦ κόσμου πάντα χοῦ ἄπιον.

Μὴ φύσεως καλέσῃς) Μὴ ζητήσῃς ἰδεῖν αὐτόπτον ἄγαλμα τῆς φύσεως, δηλαδὴ τῆς τοῦ θεοῦ, ἅτε οὐκ ὀφθαλμοῖς ὁρατόν· τὰ δὲ τελουμένοις φαινόμενα, κεραυνοὶ καὶ πῦρ καὶ εἴπερ ἄλλο, σύμβολα ἀλήθως ἐστὶν, ὁ θεοῦ τὶς φύσις.

Πάντοθεν ἀπλάστοις) Τὰ τοῦ φαινομένου σοι κατὰ τὸν τελεῖν πυρὸς ἰώα πάντοθεν ἐς σεαυτὸν δηλαδὴ τεῖνον, ἐν ψυχῇ ἀπλάστῳ, ἤτοι ἁπλῇ, καὶ ὁ ποικίλη τὸ ἦθος.

Νήκα μὴ βλέψῃς) Νήκα ἀν ἴδῃς ἀφημάτισον πῦρ θεῖον, καθόλου λάμπον τὸν κόσμον σκιρτηδόν· ἤτοι σὺν χάεσι καὶ ἴλεων, τούτου τὸν φωνὸν ἄκουσον, ὡς ἀληθεστάτην προφήνωσιν φέρουσαν.

Σύμβολα πατεικὸς) Ο πατεικὸς νοῦς, ὁ τῆς ψυχῆς δηλαδὴ οὐσίας προσεχὴς δημιουργὸς, σοῦ ταῖς ψυχαῖς ἀνέστρεψε καὶ τὰ σύμβολα, ἤτοι τὰς τῶν νοητῶν εἰδῶν εἰκόνας, ὅς ὧν τοῖς τῶν ὄντων ψυχὴ ἑκάστη ἐν ἑαυτῇ ἀεὶ κέκτηται λόγοις.

Μάθανε τὸ νοητὸν) Μάθανε τὸ νοητὸν, ἐπεὶ ἔξω

τοῦ σὺν ὑπάρχοντος ἐνέργεια δηλαδή. Εἰ γὰρ καὶ ἐνεσπαρμένοι εἰσὶ τοῦ δημιουργοῦ αἱ τῶν νοητῶν εἰκόνες, ἀλλὰ δυνάμει αὗται ἔγκειται σὺν τῇ ψυχῇ· δεῖ δέ σε καὶ ἐνεργείᾳ τῶν τοῦ νοητοῦ γνῶσιν μετιέναι.

Εστι δὲ δή τι νοητὸν] Τὸν αὐτοφάτου θεόν, ἅτε ἐν ἄκρως ὄντα, οὐκ ἔστιν ὡσαύτως τοῖς ἄλλοις νοητοῖς νοῆν, δηλαδὴ τῷ τοῦ αὐτῆ, ἤτοι τῷ ἀκροτάτῳ καὶ ἑνιαίῳ τῆς ἡμετέρας νοήσεως.

Εἰσὶν πόντα) Ἄπορα ἐξ ἑνὸς πυρὸς, ἤτοι θεοῦ, ἐστὶ γεγονότα.

Γαῖα γὰρ ἐξετέλεσε) Ο γὰρ πατὴρ ἄπορα ἐξετέλεσε, τὰ νοητὰ δηλαδὴ εἴδη (ταῦτα γάρ ἐστι, τὰ οὐκ τετελεσμένα τε καὶ τέλεια) καὶ τῷ μεθ' ἑαυτὸν δευτέρῳ θεῷ παρέδωκεν, ἀρχὴν δηλαδὴ καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῶν· ὥστε ἴσως τι καὶ ἀφ' τούτου τοῦ πάντα τοῦ θεοῦ, τοῖς τοῦ δείγμα ἑαυτοῦ τε καὶ τῆς ἄλλης νοητῆς οὐσίας, καὶ τοῦτο οὐκ τοῦ αὐτοφάτου παῖδας ἴσον τῶν ἡμέσιν. Τοῦτον τὸν δεύτερον θεὸν, τοῦτον φησὶν ἑαυτοῖς πίθεσθαι τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔθνη, ὁπόσα δηλαδὴ τοῦ μὴ κόσμου τῶδε τοιοῦτόν τινα δημιουργὸν νομίζει· τούτου δὴ οὐκ ἔτι αὐτέρω οὐδένα.

Νοήμονα ἴυγγες) Ιυγγας, τὰ νοητὰ εἴδη καλεῖ, νοήμονά τε παρεῖθεν, καὶ αὐτὰ νοοῦντα· κινήμονά τε τρὸς τὰς νοήσεις βελαῖς ἀφθέγκτοις, ἤτοι ἀνεκφωνήτοις. κίνησιν δὴ

Cognosce id quod sub intelligentiam cadit, extra mentem tuam actu esse. Quanquam enim ab opifice imagines tibi rerum intelligibilium sunt inditæ, hæ tamen potentia tantum in anima tua sunt. Quare & rerum intellectualium ascisceda tibi actu notitia est, animoque consectanda.

Est intelligibile) *Id est summus Deus, qui vnus perfecte est, non eodem modo, vt alia, concipitur, sed mentis flore, id est singulari & potißima parte nostræ intelligentiæ.*

Oĩa ab vno igne) *Id est, a deo promanarunt.*

Omnia pater perfecerit) *Ipse pater omnia fecit, videlicet intelligibilia genera (hæc enim sunt quæ sunt expleta & omnibus suis numeris absoluta) alterique a se Deo regẽda tradidit: vnde si quid ab hoc deductum est, & ad ipsius aut alterius substantiæ intelligibilis exemplar effictum, id a summo illo patre proficiscitur. Hunc alterum Deum gentes primum haberi censent, quotquot videlicet aßiduum mundi architectum, quo alius non sit superior, esse existimant.*

Species quæ mente percipiuntur) Ιυγλας *species intellectiles vocat, quæ a patre cõcipiuntur, & ipsæ concipiunt: & ad concipiendi munia obeunda exstimulant cõsilijs immotis. Hic vero mo-*

tum intelligendi, non transgreßionē hoc oraculum intelligit, aut cursum, sed simpliciter habitū ad intellectilia. Quare & consilijs ἀφθέγκτοις, id est immotis, quod ipsum φθέγγεσθαι, loqui, in motu sit. Hoc autem vult: hæ species immotū, minimeq, vt anima vagum ad ea quæ intelliguntur responsum obtinēt.

O quomodo mundus] *Ex mente perceptilibus formis quæ antecellunt, & quæ in hoc aëre ab immortalibus deducta sunt, mundi rectores intelligentiæ compotes nominat, quorum principem constituit alterum a patre Deum. Cum vero dicit hoc oraculum rectores esse mundo flecti nescios, eo spectat vt ipsi immortalitatem asserat.*

Seipsum pater subduxit] *Seipsum pater a reliquis omnibus exemptum fecit, adeo vt ne in intellectiua quidem facultate vel altero a se Deo ignem suum, hoc est propriam diuinitatem inclusserit. Huius autē diuinitas a cæteris rebus exempta est, videlicet quoniā ille idem & ortus immunis est, & per se ipse extat: immo nulli prorsus communicabilis est, licet ab omnibus diligatur. non autem inuidia ductus se nemini impertit, sed sola rei impossibilitate, quæ vt in contradictionem ille incidat, omnino non permittit.*

Pater non metum immittit, sed obsequiū infundit]

ἐν τῷ νοήσεως, ὑ μεταβασιν βύλοιτ' αὐ λέγειν, ὑδὲ διέξοδον, ἀλλ' ἁπλῶς τῶν τοῖς τὰ νοήματα φέσιν· ὥστε δὲ καὶ ὃ βυλαῖς ἀφθέγκτοις, τῦτ' αὐ βύλοιτο ὃ ἀκινήτοις· ὡς τό γε φθέγγεσθαι ἐν κινήσει ὄν. καὶ λέγει αὖ που, ὡς ἀκίνητα τὰ τοιαῦτα εἴδη· καὶ ὑ διεξοδικῶς, ὥσπερ ἡ ψυχὴ, τῶν τοῖς τὰ νοήματα ἔχει φέσιν.

Ω πῶς κόσμος ἔχει] Τὰ τοιῦτα τῶν νοητῶν εἰδῶν, καὶ τῶν ἐν τῷδε τῷ ὑρανῷ ἀθανάτων τοῦ ἀγωγὰς νοεροὺς ἀνοχῆς κόσμυ καλῶ, ὧν κορυφαῖον τὸν μὴ τὸν πατέρα δεύτερον βύλεται εἶ θεόν· ἀκαμπεῖς δὲ ἀνοχῆς φάσκον τῦτο ὃ λόγιον ἔχειν τὸν κόσμον, δηλονότι ἄφθαρτον αὐτὸν βύλεται εἶ.

Εαυτὸν ὁ πατὴρ ἥρπασεν] Εαυτὸν ὁ πατὴρ, τῶν δημιῶν πνῦτων ὀξαίρετον ἐποίησεν· ὑδὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ νοερᾷ δυνάμει, ἤτοι τῷ μὴ ἑαυτὸν δεύτερῳ θεῷ κλείσας, ἤτοι ὀείσας ὃ ἴδιον πῦρ, τῶν ἰδίαν δὴ θεότητα. ὃ γὰρ τοι πάμπαν ἀχρήντον καὶ αὐτὸ δι' αὐτὸ ὄν, ᾧ ἡ αὐτῶν θεότης τῶν ἄλλων πνῦτων ἐξῄρεται· ἅτε ὑδὲ ὅλως μεταδοτὸν τῷ ἑτέρῳ ὄν, κἂν ἀγαπᾶτο ὑπὸ πνῦτων. οὐδὲ μετέδωκεν οὐδενὶ, ὑ φθόνῳ· τῷ δὲ ὅλως ἀδυνάτῳ τῦ τοιήματος, τῷ ἐς ἀντίφασιν τρέψασθαι.

Πατὴρ ὑ φόβον ὅτι θεῶσκει] Οὐ φόβον ἐμβαλὼν ὁ

πατὴρ, πειθὼ δ' ὀπιχδ, ἤτοι ἔρωτα· ἅτε γὰρ ἄκρως αὐτὸς ἀγαθὸς ὢν, ὐδ' αὖ κακῷ αἴτιος εἴη τοῦδενὶ, ὥς τ' αὖ καὶ φοβερὸν εἶ), ἀγαθὸν δ' ἀεὶ πᾶσιν αἴτιος ὤν, κἂν ἀγαπῶτο ὑπὸ πολλῶν.

Δῆλοι δὴ εἰσὶν οἱ τε συγγοὶ ἀνθρώπων, τοῖς ἀπὸ Ζωροάστρου τούτοις σοφωδοῖς πῃ καταστάμενοι τὰς δόξας· μάλιστά γε μὴν καὶ οἱ περί τε Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα σοφοὶ, ἐπεὶ καὶ ἐκείνοις ἔτι τοῦ Ζωροάστρου, οἷς φησὶ περὶ αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος, πολὺ σοφωδὰ καὶ τὰ Πλάτωνος φαίνεται. φησὶ δὲ περὶ Ζωροάστρου Πλούταρχος, ὡς ψιχῆ τὰ ὄντα διέλοι· καὶ τῇ μὲν πρώτῃ αὐτῶν μοίρᾳ, Ὠρομάζιν ἐφιστῶν· τοῦτον δὲ εἶ) τὸν ὑπὸ τοῦ λογίων πατέρα καλούμενον· τῇ δ' ἑβδόμῃ Ἀριμάνιν, Μίθριν δὲ τῇ μέσῃ· καὶ τοῦτον δ' αὖ εἶ) τὸν δεύτερον νοεῖν καλούμενον ὑπὸ τοῦ λογίων· ἀλλ' Ὠρομάζιν μὲν, ἡλίου, ὃν γε δὴ καὶ κύριον τοῖς σοφοῖς καλεῖσθαι, πεπλάσιον ἑαυτὸν ἐφεστάκεναι· Μίθριν δ' ἡλιονότι, τὸν μετὰ γε Ὠρομάζιν, διπλάσιον. οἷς τοῖς πολλοῖς σοφωδὰ καὶ τὰ Πλάτωνος σκοτεινά ἐστι· περὶ τὸν πολλῶν βασιλέα πολύ τ' ἐστί· καὶ σκοτεινὰ ἕνεκα πολλά· καὶ σκοτεινὸ αἴτιον ἀπολλῶν τὸ καλεῖν· δεύτερον δ', περὶ τὰ δεύτερα· καὶ τρίτον, περὶ τὰ τρίτα. μοίρας δ' δεῖ ἐς ἃς Ζωροάστρης τε καὶ Πλάτων τὰ ὄντα διῃρήκεσαν, εἶ) πρώτην μὲν, τὸ ἀγώνιον· δεύτεραν δ', τὸ ἔλεγχον μὲν, ἄδιον δ· τρίτην δ' τὸ θηλύ. Ζωροάστρην δ' φησὶ Πλούταρχος οὕτω παλαιόν τινα γεγενέναι, ὡς καὶ πενταχιχιλίοις ἔτεσι τῶν Τρωϊκῶν πρεσβύτερον ἱστορεῖν.

infundit) *Hoc est amorem. Cùm enim ipse summe bonus sit, nulli vllius auctor fuerit mali, vnde iure timeri possit, sed omnibus contra semper bonorum causa, vt ideo a cunctis ametur.*

Hæc Zoroastris oracula frequentes & clari viri consimiles opiniones secuti confirmarunt, sed præcipue Pythagorici & Platonici: quãdoquidem illis etiam Zoroastri dictis quæ de eo Plutarchus refert, plane consona Platonis sententia videtur. Refert autẽ de Zoroastre Plutarchus, quod res oẽs in tria genera distribuerit: & primæ quidẽ illarũ parti siue generi Horomazen præfecerit, eundẽ cum eo quem oracula patrẽ vocitant: vltimæ vero Arimanen, at mediæ Mithran, quẽ alterã mentẽ oracula nominant. Et quod Horomazes Solis, qui Persice Cyrus dicitur, se triplicẽ constituerit, duplicẽ autẽ Mithra qui proximũ ab Horomaze locũ obtinet. Quibus omnino Platonica illa respondent; oĩa sunt circa regẽ vniuersorũ, & eius gratia sunt oĩa: idẽq; oĩm bonorũ causa est: secũd⁹ vero circa secũda, terti⁹ circa tertia occupat⁹ est. Tres aũt partes in quas Zoroastres & Plato res vniuersas diuiserũt, sunt istę; prima qdẽ ęterna: secunda vero tẽpore cœpit, sed æterna est: tertia demum corruptioni obnoxia est. Cæterũ Plutarch. testatur Zoroastrẽ adeo vetustũ esse, vt quinq; milib. annorũ bellũ Troianũ antecesserit.